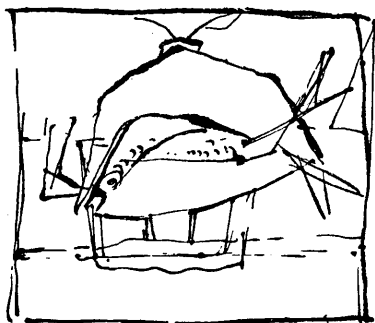

Parittyás csibész vagyok

Szántó és Deák

*Aszfaltba ragad a vágyad,
ha nem tudsz hajladozni
az érintetlen
gyümölcsök alatt.
Sáros homlokod
nem ér addig,
mint a parittyád gumija,
ha megfeszítéd...
És jobb is, hogy nem ér,
úgy, mereven szeretlek,
mint az istent;
jobb is, ha maradsz,
úgy hangtalan vergődj,
úgy méltó a múzsához
és a cselédhez.*

*Sáros homlokod
mily forró is,
mily szent is:
a lebukás hogy megkoronázott!
Ó, hol is vagyok én,
de hol vagyok én?*

Vonatok hozzák a havat

Szántó Zoltán

Halálraitélt tiszavirág hullott a vízbe
Pedig előbb
Még ott volt köztetek
A fáradt-magasságú fűzfacsúcsokon
Repedtfejú gyávák üldözték a bátorságot
Bár mindig lágyan visszahulltak
Az elemibe, de a tanítójuk
Messze behúzódott a sűrűségbe
Miért maradtak üresen
A fák a házak a szívek a puszták
Vonatok hozzák a havat
Távoli városokból és a
Megcsalt ők elött
Szélapítják a zúzmarákat
Unalmasan sűrűsödnek a szívdobogások
A másodpercmutatóval
S akit Csillája a kövön hagyott
Az hiába kapkod a fények után
A tűzijátékot csak tükrökből nézheti
Míg azt is el nem törik

Csilla, te megbocsátasz!

Szántó Zoltán

Csilla, te megbocsátasz
a jégdarabnak,
ha a hídlábnak zuhan és
sok piciny gyöngyben fogy bele a vízbe...
Megbocsátasz a fecskének,
ha egy reggel
titkon hazaröppen — bár álmaiddal
már rég fészkébe költöztél...
És megbocsátasz a zsenge lóherének,
ha tépve, taposva
üldözik benne a szerencsét.
Neki megbocsátasz!
Nekem ne bocsáss meg!
hídláb vagyok:
Ne bocsáss meg!
parittyás csibész vagyok:
Ne bocsáss meg!
Ünneprontó,
rügydermesztő tavaszi fagy vagyok.
Ember vagyok!!!